

ПОРЦИЯ ОТ СВАТБАТА

(Лука 12:35-38)

от Радостин Марчев

Проповядвана в [Християнска евангелска баптистка църква](#)

(аудио [ТУК](#))

22.09.2013

Притчите са един от любимите начини на Христос да поучава. Притчата е къса, простичка история, свързана с неща, които слушателите много добре познават от своето ежадневие. Тя може да изглежда почти наивна, но притчите на Исус съдържат в себе си такъв заряд, че днес едва ли има човек, който да не е чувал поне някои от тях. Всички знаем притчата за блудния син и дори да не е в състояние да разкаже историята всеки е чувал израза „добрият самарянин.”

Но Исус разказва и други притчи, за някои от които дори християните не се сещат. Една такава притча се намира в

Лука 12:35-38 Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени; и сами вие да приличате на човеци, които чакат господаря си, когато се върне от сватба, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа. Блажени ония слуги, чиито господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препасие, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи. И ако дойде на втора стража, или на трета стража, и ги намери така, блажени са ония слуги.

Много пъти съм чел евангелието на Лука. И когато съм достигал до този текст често съм се чудил – какъв е смисълът на това, което казва Исус? Някои неща са ясни. Ясно е, че господарят е Исус, а слугите, които трябва да го чакат сме ние. Очевидно също историята има някаква връзка с християнската вяроност, макар че на пръв поглед не е съвсем ясно каква точно. Има също така един невероятен момент, в който господарят, който се прибира от сватба по малките часове на нощта и вижда, че слугите му го чакат ги кара да седнат на масата и сам започва да им прислужва.

И както обикновено в това, което Исус казва има нещо много, много по-дълбоко, стига да можем да го видим.

Нека да разгледаме текста внимателно [\[1\]](#).

Ст. 35 *Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени;* През 1 век близкия изток хората носели дълги роби, които почти докосват земята. В горещия

климат никой не носи колан. Но без него не може да се започне работа или да се пътува – полите на робата спъват краката на хората. Същото се отнася и за лампите. През 1 век е нямало електричество. Лампите, които са изпозлвали се приготвят трудно щом слънцето залезе. Затова подготовката трябва да се направи докато е светло. Христос започва Своята история както казва на учениците Си да направят необходимите приготовления предварително и да бъдат готови.

ст. 36 и сами вие да приличате на човеци, които чакат господаря си, когато се върне от сватба, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа.

Още с този втори стих започва нашето объркване и неразбиране. Новият Завет е писан на гръцки. Когато четем текста на този език е възможно той да казва, че господарят е бил поканен на сватба и след като тя свършва той се прибира късно в къщата си. Но е възможно смисълът да бъде и по-различен – сватбата все още не е свършила, но поради някаква причина господарят я напуска и се прибира по-рано.

Когато стига до къщата си той хлопа на вратата. На нас това ни звучи съвсем естествено. Приемаме това похлопване като еквивалент на съвременното натискане на звънеца. Но в близкия изток хората хлопат само когато са непознати. Когато познават човека отвътре те викат, за да могат да бъдат разпознати. Хлопането без глас плаши хората. Тук в къщата не идва непознат човек, а нейният господар. И все пак той хлопа, а не вика. Хората, които са слушали разказа на Исус веднага започват да си задават въпроса: Защо?

Ст. 37 Блажени ония слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препасва, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи.

Когато размислим малко върху този стих той предизвиква още по-голямо объркване. Господарят се прибира от сватба. Всички в къщата знаят къде е бил. Когато човек се прибира от сватба не се очаква да е гладен. В близкия изток времето е горещо и храната се разваля бързо. Затова по времето когато е нямало хладилници храната се изядва бързо след като се приготви. Всички в къщата вече са се нахранили. Храната е изядена. Но когато се връща от сватба господарят се препасва, кара верните слуги да седнат на масата и започва да им сервира ядене.

Искам да предложа нещо, което звучи невероятно, но което може би текста намеква. Храната, която господарят сервира на слугите си идва от сватбата, от която той си е тръгнал по-рано. Той е искал да им донесе да опитат това, което са сложили пред него.

Сега вече става ясно защо господарят се е измъкнал тайно и преди края на сватбата. Сега разбираме защо той чука тихо на вратата, а не вика както е обичайно. Той лесно е можел да изпрати някой друг да занесе храна на слугите, но иска да го направи сам. И затова напуска сватбата.

Това е историята, която разказва Исус. Когато я видим през погледа на хората от 1 век тя изведнъж започва да звучи по съвсем различен начин. Но по-важно е друго – защо Исус разказва точно тази история, точно по този начин?

За да си отговорим аз искам да прочетем още 1 текст от НЗ. Той е един от най-известните и се намира в

Филипяни 2:6-8 Христос, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората; и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.

Вероятно това не са думи на Павел. Специалистите смятат, че това е бил химн, който е съществувал от по-рано и апостолът просто го включва в своето писмо защото знае, че читателите му го познават. Но този химн казва нещо невероятно. Христос е Бог, но се отказва от всичко, което има. Невидимият става видим. Вечният се ражда като малко бебе. Безсмъртният става смъртен. Творецът става творение. Бог става човек. Това са парадокси, които никой от нас не може да разбере напълно и затова възплъщението вече 2000 г. остава загадка, в която християните вярват, но която не могат да обяснят.

Но зад това стои една истина, която ние трябва да разберем много добре: Бог вижда в какво се е превърнала нашата човешка природа; вижда цялата ѝ слабост и злото, на което тя е способна и за да я излекува Сам я взема върху Себе Си. Той застава до нас и поема върху Себе Си целият ни товар – изпитва глад, жажда и умора, изкушаван е, страда на кръста, умира и слиза в гроба. Символът на вярата ни казва, че Христос стана като нас във всичко освен в греха. И по този начин Господарят става слуга. Христос идва по време когато никой не Го очаква, препасва Се (както четем в притчата), като взема върху Себе Си нашата природа, кара ни да седнем и ни поднася това, което ни е донесъл от сватбата, от която идва и от която се е отказал заради нас – поднася ни Своето Собствено тяло и кръв, което в края на 1 век св. Игнатий Богоносец нарича лекарство за безсмъртие. Това е, което ние си спомняме и преживяваме на всяка Господна трапеза. Той стана като нас, за да ни направи като Себе Си.

Това е смисълът на притчата, която Лука е записал и която ние не разбираме. Такъв е нашият Бог.

И аз искам тази сутрин да ви попитам: вярвате ли наистина, че Бог е такъв? Вярвате ли, че Той ви обича толкова, че е готов да жертва Себе Си заради нас? Вярвате ли, че е готов да остави небето, за да заведе и вас там? Вярвате ли, че Неговата най-голяма радост е нашето добро? Вярвате ли, че Той няма да ни излъже в това, което обещава?

Питам защото всички сме готови да отговорим с „Да,” но на практика често виждам хора, които с живота си показват, че не са съвсем сигурни.

Познавам хора, които не са сигурни, че Бог ги е приел понеже не са имали никакво специално преживяване за прощение на греховете. И така те стоят в една несигурност и чакат да преживеят нещо, което да ги убеди. Това е точно обратното на това, което Христос ни казва.

„Който дойде при Мене,” казва Той, „Аз няма да ги изгоня.”

„Ако кажем, че нямаме грях, лъжем,” казва апостол Йоан. И след това продължава: „Ако изповядваме греховете си, Христос е верен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.”

Един алкохолик станал християнин. Промяната в него била толкова забележима, че хората, които го познавали били много впечатлени. Някои от тях започнали да го питат какво да направят, за да преживеят същото. „Идете и се молете под ей онзи мост. Там Бог спаси мене,” бил отговорът.

Когато се обърнем с вяра към Бога можем да преживеем нещо или да не усетим нищо. Това няма никакво значение. От значение е Божията вяроност и Неговото обещание – Който дойде няма да го изгоня. Който се обърне към Мен ще му простя.

Повечето от вас знаят една рисунка, която добре показва това – един локомотив, който дърпа два вагона. Локомотивът е „ФАКТА.” Нашето спасение е резултат на това, което Христос е направил. Това е локомотивът, който тегли всичко останало. Ако Христос не беше дошъл на земята, ако не беше станал човек, не беше живял безгрешно, умрял на кръста и не беше възкръснал можехме да вярваме колкото силно искаме или да имаме много силни преживявания, но пак щяхме да си останем изгубени и без надежда.

За този локомотив е закачен първият вагон, който е „ВЯРАТА.” Начинът, по който получаваме достъп до спасението, което Христос е изработил е чрез вяра. След вярата идва третият вагон „ЧУВСТВО.” Този, който е повярвал в Христос ще види резултатите от своята вяра. Животът му ще започне да се променя. Светият Дух ще свидетелствува на неговия Дух, че е Божие дете. Той ще започне да вижда света по различен начин. Но тези преживявания са резултат от неговата вяра, а не причина за тази вяра. Ако чакаме първо да дойдат те, за да повярваме ние слагаме каруцата пред коня или вагонът пред локомотива. Това означава да постъпваме като неверният Тома, който казва: „Ако не Го видя и не си сложа пръста в раните Му няма да повярвам, че е възкръснал.” Ние приличаме на блудния син, на когото казват, че баща му все още го обича, чака го да се върне и е готов да го приеме, но той не вярва и избира да остане при свинете. Или приличаме на някой от слугите в притчата, която днес прочетохме, на когото казват, че ако е търпелив и не заспива господарят му ще се върне с порция от сватбата, но той не вярва и отива да си легне понеже не са му показали храната предварително и така остава гладен.

Аз зная колко трудно е за някои хора да приемат това. Но ако вярвате в Бога и в Христос и ако се борите с една несигурност дали Той ви е приел искам да ви кажа днес: Помислете в какъв Бог вярвате. Бог е добър Бог. Бог ни обича. Бог напуска сватбата, за да дойде при нас и да ни донесе порции от нея. И когато Христос разказва тази история Той иска да ни накара да си дадем сметка точно за това – какъв е Богът, в Когото вярваме?

Представете си друг случай. Двама човека се молят в един и същ ден. Първият от тях е подтиснат. Пада на колене, но мислите му постоянно се връщат към неговите страхове и трудности. Моли се колкото сила има, но нищо не се случва. Не чува глас и не усеща нищо. Сякаш молитвите му се удрят в тавана и падат обратно. Отваря библията и тя му се струва суха и безинтересна.

Другият човек също си има трудности. Той също застава на колене, говори на тях за Бога и докато се моли много ясно усеща Божието присъствие и уверение, че нещата ще бъдат наред. Когато се изправя той сякаш е нов човек и има надежда и радост.

Нека сега да ви попитам: Кой от тези двама човека според вас е по-близо до Бога и кого Бог е чул?.... Отговорът е – не можем да знаем.

Искам да ви кажа две неща:

1. Ако оставите чувствата да бъдат критерий за вашия християнски живот вие разчитате на нещо много несигурно. Чувствата са лъжливи и постоянно се променят. Те са както вятъра – днес духат в една посока, а утре в съвсем друга. Ако се качите на тази въртележка за дяволът ще бъде много лесно да ви вкрава в една спирала на депресия, объркване и несигурност, от която трудно се излиза.

2. Ако оставяте чувствата да определят в какво състояние е вашият християнски живот това означава, че ви липсва нещо много важно – липсва ви вяра. Може да сте християни от дълго време, може сте си наложили и да спазвате много правила, може да мислите, че сте напреднали много духовно, но истината е, че вярата недостига. Липсва вяра в Божиите обещания, вяра, че Бог ни обича толколва много, че е дал за нас най-скъпото, което има, вяра, че Той ще остави сватбата, за да сподели с нас Своята храна. Когато вярата недостига ние търсим да я заменим с нещо друго – с чувства, с опитности, с виждане. И ако Бог отдръпне тези неща (което рано или късно Той прави) ние си мислим, че сме предадени и изоставени.

Някой ще каже – а не е ли нормално да искаме такива неща. Нали вярата носи практически резултати? И ако никога не виждаме никакъв резултат от нея не е ли това една измислена вяра?

Това е вярно и вярата наистина дава практически резултати. Но животът е много по-сложен от простицкият калъп, в който ние понякога се опитваме да го напъхаме

и Бог е много по-мъдър и не Се оставя да го манипулираме и да Му казваме как трябва да прави нещата.

Помислете си за отношенията между родител и дете. Дълго време не давахме на нашата дъщеря – шоколад защото знаехме, че той е силен алерген. Когато ѝ дадохме за първи път да опита съвсем малко тя се скъса от плач защото нямаше повече. Дори и сега крием от нея сладките неща. Тя не разбира защо го правим и плаче. Ние не правим това защото не ѝ мислим доброто или искаме да я лишим от нещо, а точно защото я обичаме. Ако зависи от нея тя ще яде само сладко. Сложете пред едно малко дете ябълка и шоколад и ще видите към кое ще посегне. Ако чакате да избере ябълката това е загубена кауза. Тя не знае, че това ще навреди на здравето ѝ и на 2 години няма как да ѝ обясним това.

Бог е нашият родител, ние сме децата. Докато растем ще има много неща, които няма да разбераме. Затова ние се нуждаем от вяра, което означава доверие в Божията любов и Божиите обещания. Ако нямаме вяра ние ще искаме „шоколада“ и ще се чувстваме предадени и излъгани когато не го получаваме.

Нека да направим още една крачка по-нататък. Има хора, които когато изпаднат в трудност започват да се изпитват къде са сбъркали. И това не е лошо. Понякога това е Божият начин ни накара да направим една проверка, да видим къде сме сбъркали и да се поправим. Но не винаги е така. И ако мислим, че зад всяка наша наудача стои някакъв грях това може да показва, че ние имаме едно много, много погрешно виждане за Бога. Има хора, които виждат Бога като водещ сметкоплан с дебит и кредит на техните добри и лоши дела. Когато вършим грях Бог ни наказва и ни праща проблеми. Когато сме добри Той ни награждава. Сякаш отношенията между Бога и човека са управлявани единствено от справедливостта. Но това не е вярно. Бог Е справедлив и Той Е съдия, но в отношенията си с нас Той не се държи толкова като съдия колкото като родител към детето си. Когато нашето дете не направи това, което сме му казали и падне и се удари ние не го ритаме защото не ни се е подчинило, а го изправяме. Когато го наказваме ние не правим това, за да задоволим някаква справедливост, а за да го научим как да постъпва по-добре и ако има начин да направим това без да го накажем избираме този начин пред наказанието. Защо мислим, че Бог действа по-жестоко от нас?

Голямата загриженост на Бога не е да не пропусне да ни накаже или награди, а да ни направи по-добри хора, да изгради в нас характер, да ни научи доброволно да избираме доброто и истината пред злото и лъжата. Защото това са единствените неща, които могат да съществуват заедно с Него през вечността.

И над всичко това Бог ни обича.

В нашите библии има една чудесна книга на пророк Осия. В 1 глава тя разказва една странна история.

Бог избира Осий за пророк и първото нещо, което му казва е да се ожени за една проститутка. Осий се подчинява, живее с нея известно време и след това тя му изневерява и го напуска. Ако се чудим как Бог може да заповяда на Своя пророк да направи нещо подобно ето отговорът: Бог често заповядва на пророците да извършат необичайни действия, чрез които те пророкуват също толкова колкото и със своите думи. И това е едно от тях.

Чрез него Бог иска да покаже какви са отношенията между нас и Него. Бог оприличава Себе Си на съпруг, който живее с една жена, която обича, на която прощава недостатъците и на която е обещал да бъде верен в добро и зло, здраве или болест, докато смъртта ги раздели. Но тя го напуска. Ние сме направили това – отвърнали сме се от Бога, Който винаги е бил добър и верен към нас. Дори като християни ние често постъпваме по този начин – всеки от нас го прави.

Но историята продължава. Бог казва на Осия – потърси жената, която ти е изневерила и отново я помоли (ти, който си бил напуснат я помоли) да се върне да живее с тяб.

Така се отнася Бог към нас. Не с гняв, а с любов.

И в 11 глава имаме един невероятен текст, в който Бог се обръща към Своя народ:

Осия 11:1-7 Когато Израил бе младенец, тогава го възлюбих, И из Египет повиках сина Си. Колкото повече ги викаха пророците, толкова повече те се оттегляха от тях; Жертвуваха на ваалимите, и кадяха на ваяните идоли. При това аз научих Ефрема да ходи като го хващат за мишиците му; но не познавах, че аз ги лекувах. Привлякох ги с човешки въжета, с връзки на любов, И бях за тях като ония, които изваждат хомота от челюстите им, и сложих храна пред тях. Той няма да се върне в Египетската земя; Но асириецът ще му бъде цар; Защото отказаха да се обърнат към Мене. Меч ще свирепее против градовете му та ще довърши силите му и ще ги пояде. Поради собствените им намерения, людето Ми решително отстъпват от Мене; Ако и да ги повикат пророците да гледат към Всевишния, пак никой не се старее да се изправи.

Ако искаме да говорим за Божията справедливост можем да я видим тук. Бог е избрал един народ и му е показал добро, грижил се е за него като баща, но Израел отставя Бога и се обръща срещу Него. Наказанието, казва Бог, е най-естественото нещо и сега то ще последва.

Но след това Той продължава да говори:

Ст. 8-9 Как да те предам, Ефреме? Как да те оставя, Израилю? Сърцето Ми се промени дълбоко в Мене, Милосърдието Ми се запали. Няма да изпълня намерението на пламения Си гняв, Няма пак да изтребя Ефрема; Защото аз съм Бог, а не човек, Светият сред тебе, И няма да дойда при тебе с гняв.

Това е начинът, по който Бог се отнася с човека – не по принципа на моркова и тоягата, не единствено според справедливостта, но преди всичко с любов. И точно затова Исус разказва тази невероятна притча за господарят, който от любов към слугите си напуска сватбата, за да сподели с тях своята храна. Такъв е нашият Бог. И въпросът, който Христос ни задава разказвайки тази притча е: Вярваш ли в това?

Ако наистина го вярваме остава още едно нещо, което трябва да направим по-нататък – да разкажем за този обичащ Бог на другите. Защото това е прекалено хубава новина, за да я пазим единствено за себе си. Затова ние говорим за евангелие, което на гръцки означава “блага вест.”

И, знаете ли, има само един начин да направим това – и той е когато сами започнем да се държим като Богът, в Когото казваме, че вярваме. Ако самите ние изпитваме съмнения и несигурност дали Бог ни е приел ние ще предадем тази несигурност на тези, на които говорим за Бога. Ако смятаме, че Бог ни приема единствено на основата на справедливостта и че всяка трудност в живота ни идва заради някакъв грях ние ще научим хората да пазят безкрайни списъци с правила, но няма да можем да ги научим на смисъла на думата благодат. Ако говорим за Бога на любовта, Който заради нас се отказва от всичко и става слуга, но искаме всичко да се върти около нас и търсим преди всичко своята полза, своето добро, своята значимост, своето его можем да говорим колкото си искаме – тези, на които говорим няма да ни повярват.

Единственият начин да говорим убедително за този обичащ и раздаващ се Бог е да говорим не само с устата, но и с живота си. Ако сме повярвали, че Бог наистина е такъв ние трябва да отговорим на тази любов като я отразим и я върнем обратно – първо към Бога и след това към хората около нас. Луната няма собствена светлина, но отразява светлината на слънцето и ние я виждаме като светило. Тя не отразява всичката светлина, която достига до нея, но все пак свети. Ние също сме само хора и постоянно правим грешки, проваляме се и постъпваме неправилно, но все пак ние трябва да започнем да отразяваме част от любовта на Бога, която достига до нас. Всеки, който е опитвал знае, че това никак не е лесно. Но ние трябва да се учим всеки ден като молим Светия Дух да допълва нашата неспособност и да се справя с естественият ни егоизъм. Това означава да бъдеш християнин.

Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени; и сами вие да приличате на човеци, които чакат господаря си, когато се върне от сватба, за да му отворят незабавно, щом дойде и похлопа. Блажени ония слуги, чиито господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препаше, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи. И ако дойде на втора стража, или на трета стража, и ги намери така, блажени са ония слуги.

Днес Христос ни задава два въпроса: Вярваш ли, че Аз съм такъв господар? и Ти такъв слуга ли си?

[1] Следващата секция се основава на анализа на К. Бейли от *Jesus Through Middle Eastern Eyes: Cultural Studies in the Gospels*, VP Academic, 2008